

Також на законодавчому рівні постійно вдосконалюються нормативні акти або створюються нові, які закріплюють ці права людини та встановлюють правову регламентацію їх реалізації та захисту. Зокрема, прикладом таких прав є інформаційні права. В контексті забезпечення особі її інформаційних прав державою вирішилися актуальні потреби людини сьогодення, а саме на вільний доступ до Інтернету, свобода слова в світовій мережі, вільний доступ до інформації через Інтернет. Крім того, 03 вересня 2015 р. Верховна Рада України прийняла Закон України «Про електронну комерцію», що покликаний законодавчо врегулювати сферу онлайн-торгівлі та використання електронних грошей, встановлює порядок здійснення електронних угод з використанням інформаційно-телекомунікаційних систем і визначає права та обов'язки учасників відносин у сфері електронної комерції.

На відміну від біологічних прав права у сфері Інтернет, так звані «права віртуального простору», є більш врегульованими на міжнародному рівні і не мають суперечностей з внутрішньонаціональним правом та у суспільстві загалом. Права людини нового покоління врегульовані сьогодні і на міжнародному рівні. Крапку в міжнародних дискусіях поставили резолюції ООН, які задовольнили бажання суспільства у віртуальному просторі. Саме у результаті закріплення цих прав були забезпечені потреби суспільства і держави. Наприклад, Резолюція Генеральної Асамблеї ООН від 5 липня 2012 р., що закріпила права на свободу слова в Інтернеті, Конвенція ООН про використання електронних повідомлень в міжнародних договорах (Нью-Йорк, 2005 р.), Типовий закон ЮНСІТРАЛ про електронні підписи (2001 р.), Типовий закон ЮНСІТРАЛ про електронну торгівлю (1996 р.) тощо.

Зважаючи на те, що більшість проблем у сфері розвитку інститут прав людини виходить за межі норм моралі, наука не може передбачити, як реалізація цих можливостей особи позначиться на майбутньому поколінні людей [5, С. 101]. Але на наш погляд, наука може та, більш того, повинна прогнозувати наслідки, недоліки та перспективи будь-якого наукового «кроку» у сфері розвитку інститут прав людини. З цього приводу варто пригадати про «співпрацю» та взаємодію між науками, можливість проведення комплексних досліджень щодо розвитку інституту прав людини, враховуючи, що держава та право є результатом розвитку суспільства, створені саме для організації та життєдіяльності суспільства, що мають базуватися на цінностях моралі, культурних та природних потребах кожної людини.

При цьому, перш ніж говорити про будь-які нові права людини спочатку необхідно повною мірою науково дослідити – як будуть відбиватись нові можливості людей, чи варто ці можливості називати правами людини, чи визнавати їх державою як найважливішу цінність, як це вплине на подальше існування та розвиток суспільства та людства в цілому.

Список використаних джерел:

1. Тиріна М. Покоління прав людини: проблеми сучасної класифікації / М. Тиріна // Держава і право. – 2011. – № 52. – С. 728-732.
2. Абашидзе А. А. Солнцев А.М. Новое поколение прав человека: соматические права / А.А. Абашидзе, А. М. Солнцев // Московский журнал международного права. – 2009. – №1 – С. 69-82.
3. Новгородцев П. И. О своеобразных элементах русской философии права [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://iph.ras.ru/elib/Novgorodtsev_Rus_phil_prava.html
4. Венгеров А. Б. Теория государства и права: Учебник для юридических вузов. 3-е изд. – М.: Юриспруденция, – 2000. – С. 307.
5. Аврамова О. Четверте покоління прав людини: постановка проблеми / О. Аврамова, О. Жидкова // Право України. – 2010. – № 2. – С. 101-107.

**Николюк Лілія Сергіївна курсант 2
курсу ННПФПСКМ НАВС
Науковий керівник: Лазнюк Н.В.,
доцент кафедри теорії держави та**

КОРПОРАТИВНІ НОРМИ ТА ЇХ ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАКРІПЛЕННЯ

Корпоративні норми важливі, тому що вони регулюють насамперед відносини щодо виникнення, реалізації та припинення корпоративних прав. Це означає регулювання на рівні законів та підзаконних нормативно-правових актів, а також на локальному рівні. Закрити їх суто на внутрішньому характері неприпустимо. Корпоративні норми складають певну правову єдність, унаслідок чого вони становлять комплексне утворення, що тяжіє до цивільного права.

Також у регулюванні суспільних відносин значну роль відіграють норми об'єднань громадян або корпоративні норми. Йдеться про документи нормативного характеру, що розробляються політичними партіями, громадськими організаціями, профспілками, фондами, рухами та іншими організованими спільностями з метою реалізації інтересів своїх членів.

Корпоративні норми (від лат. - співтовариство, об'єднання) - правила поведінки, встановлені статутами (положеннями) об'єднань людей, створених для досягнення якоїнебудь мети, а також рішеннями, прийнятими цими об'єднаннями для врегулювання внутрішніх відносин між їх членами.

Корпоративні норми комерційних об'єднань (корпорацій, асоціацій, консорціумів, концернів та інших об'єднань) розробляються органами управління цих організацій. Предметом їх упорядкування є відносини, що свідомо не врегульовані державою через недоцільність або неможливість такого регулювання. Як правило, корпоративними нормами регулюються лише ті відносини, що стосуються основи життя колективу (використання фінансів, установлення умов праці, заохочення працівників, порядок застосування заходів відповідальності; відносини між працівниками Корпорації і кредиторами, працівниками корпорації і клієнтами тощо), тобто трудові й організаційно-управлінські. Корпоративні норми визначають правосуб'єктність названих організацій, встановлюють їх мету і завдання, умови членства, порядок формування і компетенцію їх органів, гарантії дотримання норм, специфіку санкцій і засади взаємодії з державою. [1]

Корпоративні норми за цілями об'єднань людей можна поділити на: а) норми, що містяться в документах громадських об'єднань (політичних партій, профспілок, добровільних товариств, фондів, рухів, що засновані на членстві і не ставлять за мету отримання прибутку); б) норми, що містяться в документах комерційних корпорацій, насамперед тих, котрі створюються на добровільних засадах для підприємницької діяльності (господарських товариств - повних, командитних, акціонерних товариств - відкритих, закритих та ін.) і мають на меті одержання прибутку.

Ознаки корпоративних норм громадських організацій:

- 1) предметом їх регулювання є відносини, які неможливо або недоцільно регулювати правом;
- 2) відображають особливості розвитку громадянського суспільства, в якому вони утворені;
- 3) формально виражені в статуті (положенні) певної громадської організації;
- 4) регулюють виключно внутрішні відносини: визначають мету, завдання, умови членства, порядок формування і компетенцію органів; встановлюють гарантії дотримання встановлених норм, санкції за їх порушення, порядок взаємодії з державою;
- 5) поширюються тільки на членів певного громадського об'єднання.

[2]

Механізм дії та ознаки норм громадських утворень мають значну схожість з правовими. Вони: — є правилами поведінки людей; — текстуально закріплені у відповідних актах-документах; — є системою норм; — приймаються за відповідною процедурою; — забезпечуються за допомогою організаційних заходів і санкцій.

Поряд з цим корпоративні норми суттєво відрізняються від норм права.

Розмежування між ними проводиться за такими критеріями. За суб'єктом, якому вони адресовані: корпоративні норми поширюються тільки на членів даної спільності, мають локальний характер, тоді як правові норми характеризуються ознакою загальнообов'язковості.

За спрямованістю, корпоративні норми висловлюють волю членів організації або їх керівних органів, а правові норми — погоджені інтереси різних суб'єктів суспільних відносин. За способом встановлення набрання чинності: корпоративні норми створюються в процесі організації і діяльності спільності на відповідних з'їздах, зборах, конференціях, засіданнях і набувають чинності після їх легалізації; правові приписи встановлюються державними органами, що мають нормотворчу компетенцію і набувають чинності у встановлений законодавством термін. У формою зовнішнього вираження: корпоративні норми закріплюються в статутах, програмах, положеннях, рішеннях суспільних утворень, тоді як Правові норми фіксуються у відпо-відних нормативних актах — законах, указах, постановах, інструкціях і т. ін.

За ступенем визначеності заходів впливу: корпоративні норми на відміну від норм права безпосередньо не пов'язані з діяльністю держави і гарантуються на випадок порушення організаційними та примусовими заходами впливу, передбаченими статутами, положеннями цих недержавних організацій.

За специфікою санкцій: дотримання вимог корпоративних норм гарантується такими санкціями, як догана, зауваження, попередження, виключення з організації, а санкції правових норм передбачають штраф; виправні роботи, позбавлення волі та ін. При цьому право не передбачає можливості відторгнення суб'єкта правопорушення від суспільства. Рішення громадських організацій про накладання стягнення не підлягають оскарженню в судовому порядку.

Незважаючи на те що корпоративні норми поступаються перед правовими за юридичною силою, обов'язковістю, сферою дії, вони є дуже важливими для функціонування громадянського суспільства, оскільки виражають активність, ініціативу людей, поширюють свій вплив поза межами правового регулювання. [3]

Співвідношення вказаних груп норм визначається за такими напрямками. В окремих випадках корпоративні норм (наприклад, порядок призначення і виплати допомоги за державним соціальним страхуванням, порядок видачі застрахованим листків тимчасової непрацездатності і на цей час визначаються за нормами, прийнятими профспілковими органами). Як правило, в усіх нормах суспільних утворень є загальне зобов'язання дотримуватися вимог правових норм, боротися з правопорушеннями.

Нині замість застосування до правопорушників заходів державного примусу можливе застосування заходів громадського впливу (ст. 152 Кодексу законів про працю України). Крім того, до особи, яка вчинила правопорушення, мають застосовуватися заходи громадського впливу — оголошення догани або виключення з числа членів організації.[4]

Від дотримання статутних норм іноді залежить правильне застосування норм права. Наприклад, при звільненні працівника з ініціативи власника або уповноваженого ним органу потрібна попередня згода на це профспілкового органу (статті 40, 41, 43 Кодексу законів про працю України). Кворум на такому засіданні визначається за нормами статуту профспілкової організації. Корпоративні норми слід відрізняти від юридичних, які містяться у локальних нормативних актах підприємств, госпо-дарських товариств статутах, установчих договорах, положеннях). Порушення локальних нормативних актів підлягає захисту в судовому порядку і з допомогою інших заходів державного впливу.

Незважаючи на те, що корпоративні норми комерційних об'єднань діють усередині певної організації, як і норми громадських об'єднань, між ними є відмінності у забезпеченні. Норми комерційних об'єднань породжують права і обов'язки, забезпечені юридичним механізмом державних органів (їх можна захистити в судовому порядку і за допомогою інших заходів державного впливу), тоді як норми громадських організацій такого забезпечення не мають.[5]

Отже, корпоративна норма, як і всяка норма — це відоме веління з метою визначеного упорядкування громадського життя. Однак, не усяке веління є нормою, а тільки таке, яке розраховано на визначене число типових випадків, які мають загальний характер, звернене до всіх і кожного, хто може опинитися в умовах, передбачених нормою. Тобто, якщо людина прийнята на роботу на будь-яке підприємство, установу, організацію — вона відразу ж має підкорюватися тим корпоративним нормам, які встановлені на такому підприємстві, установі організації.

Без такого регулювання не можна уявити існування як окремого підприємства, так і суспільства в цілому. Усі соціальні норми мають між собою багато загального, але для науки і практики особливо важливого значення набуває дослідження специфічних ознак кожного виду норм.

Корпоративні норми, як один з видів соціальних норм формуються і утверджуються різними шляхами, але загальним є те, що вони відображують досвід різних варіантів поведінки суб'єктів у тих чи інших ситуаціях. При цьому в нормі закріплюється той варіант поведінки, що гарантує найкращий результат або завдає найменшої шкоди. Отже, норма, що регулює поведінку людей у суспільстві, — це своєрідний результат пізнання і переробки у свідомості людей відповідного досвіду поведінки, через який визначається той її варіант, що найшвидше веде до бажаних успіхів.

Ми можемо визначити їх як загальнообов'язкове правило поведінки, що приймається організацією, поширюється на її членів, учасників, працівників, виражає їх узгоджену волю, регулює внутрішні відносини та визначає правосуб'єктність організації, що нам дає зрозуміти, що корпоративні норми відіграють важливу роль для світу та загальної юриспруденції.

Список використаних джерел:

1. Кваленко А. И. Краткий словарь-справочник по теории государства и права / А. И. Кваленко. – Москва: Исток, 1994. – 96 с.
2. Загальна теорія держави і права: [Підручник для студентів юридичних вищих навчальних закладів] / О. В. Петришин, М. В. Цвік, Л. В. Авраменко. – Харків: Право, 2009. – 564 с. – (За ред. д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України М. В. Цвіка, д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України О. В. Петришина.).
3. Алексеев С. С. Государство и право. Начальный курс/ С.С. Алексеев. – Москва: Юридическая литература, 1993. – 192 с.
4. Алексеев С.С. Теория государства и права/С.С. Алексеев. – Москва: Юридическая литература, 1985. – 480 с.
5. Венгеров А.Б. Теория государства и права/ А.Б Венгеров. – М.: Юриспруденция, 1998. – 528 с.

**Перушко Максим Олександрович,
курсант 1 курсу ЦСФП НАВС
Науковий керівник: Власенко В.П.,
доцент кафедри теорії держави та
права НАВС, кандидат юридичних
наук**

ГАРАНТІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОХОРОНИ ТА ЗАХИСТУ ПРАВ, СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ

Необхідними умовами існування і гармонійного розвитку кожного суспільства є узгодження інтересів різних його членів, встановлення і підтримування у стосунках між ними певного порядку, забезпечення охорони і захисту прав, свобод людини та громадянина. Частково це забезпечується за рахунок прямого впливу на поведінку людей різноманітних стихійно-природних, біологічних і соціальних чинників (наприклад, кліматичних умов, природного добору, демографічних процесів та ін.). Однак, основне навантаження в реалізації зазначених напрямів лягає на спеціально пристосовану до особливостей суспільного буття розгалужену систему соціальної регуляції, важливе місце в якій посідає правове регулювання як гарантія правопорядку в державі.

Що ж до гарантій охорони та захисту прав і свобод людини та громадянина, то останні можна поділити на нормативно-правові та організаційно-правові. Також ще виділяють конституційні гарантії, що поділяються на загальні, до яких відносять конституційний лад, державний захист прав та свобод людини і громадянина, самозахист прав і свобод, судовий захист, міжнародний захист та гарантії правосуддя. Також існує думка, що гарантії прав і свобод людини та громадянина слід поділяти на внутрішньодержавні та міжнародно-правові [4].

Зазначене вище дає можливість визначити гарантії прав та свобод людини і громадянина як передбачену Конституцією і законами України систему правових норм, організаційних засобів,